

ה:

האשה נקנית פרק ראשון קידושין

מסורת הש"ס

[illegible]

ורדה אור השלם

1. השב תשוב לו את העבוט כבא השמש ושכב בשלמתי וברכך ולך תהיה צדקה לפני יי' אלוהיך:
דברים כד יג

הגהות הב"ח

(א) רש"י ד"ה מנה וכו' משטן
אין כאן אינו שום כלום וכו'
קני לו הפס"ד:

מוסף רשמי

הרובא בסוף המסכת

מוסף תוספות

א. וטעם אחד לכולן לפי שאין

הלכן משכון א"ן כאל. הלכן משכון (כ) אינו שזה (כאל) כלוסיס שאין המשכון במשכון דאחריס. שהיה ידיו וקדשה בחוב שיש לו עליו הלכן מקודשם שהמשכון עלמו קניי לה: צפריטי. על מנת לקבל פרוטות של נחשם: נכאל. חמישי של כסף: פריטי א"ן כאל.

אין כאן להיות בתקומתו לקנות שאל
נחנו הפרוטות היתה קניניה להם
דעבד כעניו נקנה בכסף: ^ו נעלמו
ורקסו לים. בפניו לומר איני רואה
כא שריפיהו קמיה. בתקום שאינו
אבוד הוו קידושין בתמיה: ^א מדיחייב
ביה. לשלומי גמרה וקדשה נפשה
ולפי שהוא שלה ורקתו נקטות את זה
אם הוא רגון: אינה מקודשת. ואינו
דומה לתן מנה לשפניו ואיך
ק"ו דהם אינה קאמרה ליה מעיקרא
אבל כאן משטה היא בו כלומר תן
מעומד לאחרים: להודיעך כח
דרישא. דלף על גב דאביה הוא לא
גמרה וקדשה נפשה: כח דרישא.
לאמר מקדשת דלע"ז דלף קרוב
שלה הוא: סמכה עליה. דעבד
שליטותיה ^ו ודי מקבל להו הוה שלוחה
ומקדשה: ואם היה מלע שלה מקדשה.
שחזרו של אדם קונה ^ו והרי הוא כמו
שמקבלתו: ר"ן אחרים. ונפשה:
חומרי

מקודשת תנא אבא להודיעך כח דרישא תנא אבך
ותקדשי לי כמנה תנא לפלוני אינה מקודשת על
ששת וצריכא דאי אשמעינן אבא ואבך התם הוא
שיקבלום לי הוּ קידושין דסמכה דעתה עיליהו
וחותאי אבל פלוני לא ואי אשמעינן פלוני הכא
לפלוני לא הוּ קידושי דלא מקרבא דעתה לגביה
אבל אבא ואבך דמקרבא דעתה לגבייהו אינה
הוּ צריכא ת"ר 'התקדשי' לי כמנה תנא על גבי
ם היה סלע שלה מקודשת בעי רב ביבי 'סלע של
מקדשי לי בככר תנהו לכלב אינה מקודשת ואם
שת בעי רב מרי 'כלב רץ אחריה מהו כההוא
ה מיניה גמרה ומקניא ליה נפשה או דלמא מצי
חיובי מחייבת לאצולן תיקו 'התקדשי לי בככר
ת אפילו עני הסמוך עלה' מאי טעמא אמרה ליה כי
א הכי מחייבת ביה את ההוא גברא דהוה קא מוזבין
חומרי

[illegible]

דף (י) מן מנה לפלוני ואקדש אני לך מקודשת ויש לומר דלא דמי
ל הכא שהוא אמר לה מחילה התקדשתי לך וישא משניה מנה למי
החושבת: **תנא** פלוגי אינה מקודשת. וא"ת אמאי קמיני עליל
מאז כי לומר דאין לחוש לך כיון דלא מנה אינך כדרייתא לתורה
כשאמרה (תנא) לפלוני מכשאמרה תנא לביןך דסמרה דעתה טפי
גריה קוניה לה ולא נסירה דאם כן מאי ציני קלע של שניה מהו
ר את הספיקא (ביב"ד דף ע"ד) אמר רבי יצחי מלך של שני שותפין
דל על הקרקע פלו' וזמלא לפרש דהכא הטעם אין מלוי קניין
דעתה וצני' וסמכא על שניהם אין סמכה דעתה אין לא:

[illegible][illegible]

מנה אין כאן משכון אין באן. פי' ואינה מקודשת לפי שהאשה נקנית בכסף והכסף אינו בעין הירח. יקנה שאין המשכון מתח הכסף כיון שלא ישאר ביד האשה ודאי אי אמר לה התקדשי לי במשכון זה והמשכון יהיה שלך פשיטא למקודשת וכמו כן אם

במתנה והיתה לו משכון עליה לא
יקנה המנה במשיבית המשכון ואין לחלק
בין מתנה לקידושין" ורצוני חיים כהן
הנצי"ר ר"ת אומר שאם אמר אדם
לחבירו "את כל מנה במתנה והיכל
משכון עליו ואל תחזיר לי המשכון
עד שאחלך כך המנה דלא ודאי יוכל
לעכב במשכון עד שיחלך לו המנה
ויתנה המה דלאחר כשכסר את
ההומין (כ"מ דף ע"ג) גבי השוכר את
הפועלים להעלות פשתן וכל דבר
שהוא אבוד מקום שאין שם אדם
וחזרו בהן שוכר עליהן או מטען
והקאמרין "עד כמה שוכר עליהן איך
נחמן עד כדי שכן איחזיבה דנא
לרב נחמן עד ארבעים וחמשים זוז
המס כשנאח חצילה בידו פירוש
שנאח כל אומנות לא פועל ליד בעל
הבית והשכר אי כנאח חצילה גדול
מאז היו הא מנה אין כאן משכון אין
כאן ח"ו"ל דלא דמי דהמס גרמו לו
הפסד" ועוד שאין החצילה בתורת
המשכון ויורה לו שחזר ונתנו

על מנת שיקבלום ל
להודיעך כח דסיפא
מנת שיקבלם לי מק
דכי אמרה על מנת
סברה עברין לי שש
הוא דכי אמרה תנב
למיתבה ליה במתנה
במתנה ירבותיה ניה
סלע אינה מקודשת
שניהם מהו תיקון
היה כלב שלה מק
הנאה דקא מצלה נ
אמרה ליה מדאורי
תנהו לעניי אמרה
הכי דמחייבנא ביה

ממשות ומפרסם הם משום דקני ליה כרבי יצחק ורבי יצחק הו' שלא
(ר"מ פ"א וס"ה) אלא ה"פ הם כיון דקני ליה שלא בשעת הולאתו
בידו ודרשין בספרי (פ' ראה) את אחיך שמעתי דר"ש ולא של אחי
סליה את העובד טוביכם על חמלו אמר הפסח עובד לרבי מאיר ו
בשעת הולאתו בשעת הולאתו קני ליה נמי לענין דקניין ליה שלך את
דוכתי^א לתחייב כזאונסין וקשה דהא ר"מ ור' יהודה פליגי ב'במל
ואוקי גמרא ר"מ כר' יצחק משמע דר' יצחק לא אמר לתחייב
צדקה כ"ר וס"ה איכא דקשה ממה שיחזיר לו לשכב עליו וי"ל
א"ר ש'במלך העני הו' ליה רבית דברשאין רש מפרשים

תנ"ך **ספרי** או **ספרי** איז א ספר. וואס מ'הערט אים אומגעפער
דעם ספרי. דער דבר איז א ספר. דעם דבר איז א ספר. דעם דבר איז א ספר.
א ספר איז א ספר. דער דבר איז א ספר. דעם דבר איז א ספר. דעם דבר איז א ספר.
דעם דבר איז א ספר. דער דבר איז א ספר. דעם דבר איז א ספר. דעם דבר איז א ספר.
א ספר איז א ספר. דער דבר איז א ספר. דעם דבר איז א ספר. דעם דבר איז א ספר.
דעם דבר איז א ספר. דער דבר איז א ספר. דעם דבר איז א ספר. דעם דבר איז א ספר.
א ספר איז א ספר. דער דבר איז א ספר. דעם דבר איז א ספר. דעם דבר איז א ספר.
דעם דבר איז א ספר. דער דבר איז א ספר. דעם דבר איז א ספר. דעם דבר איז א ספר.

זוהי ריקה המפוסקת קודם שיאמר הסיי, ואיכא מאן דאמר הואיל וברביהם קנה ליה לין פה בחזרה דקדוש, ובזה רבינו שם ודוקא דיכא נטולתוין בענין ויקחום מין מכל לקחתוין, אז לריב איהו הימנו שם מנשה, ויהי השיבא חזון שם לאבא, ויהי קדושא שם ויהי להדיס מנחין, ושיקבל ליה מיקדוש, ודמכא עזרא שמואל ויהי קבל כעזרא ונחמיה ויהי איהו וזמר ריה א מיקדושא ליה במנה וז שאחא שלמתי במחצתי, ויהי איהו קדושא שם אלה מן שלמתי, ולאו מילתא איה כמז כדאשכח (עליו), ודאזו ליה ריבא

[illegible]

אז א מ"י פיה מסל' חסות
סלסה בן סמך עשין מח
: וש"ס חס"ע מ"י כח סמך
י"י

זרד ב מר פיי מלכות
 שריות הלכה א סנה
 זרין דז טושים חית סר עב
 סעף ב:
 בזה ג מר פיי מלכות
 אלוטס הלכה א סנה
 זרין מה טושים אלוטס סמן ל
 סעף א:
 בזה מר פיי טושים סס
 סעף א:
 בזו ז מר פיי סס הלכ ד
 טושים סס סעף ט:
 בזה ח מר פיי סס טושים סס
 סעף יא:
 בבז י מר פיי סס טושים סס
 סעף ט:

תום' ר"י הזקן

כֵּת אֵין כֵּאן. לֹא הִנֵּה
הָיָה לִירֵד אֶת הַמִּשְׁכָּן
לְהָיוֹת שָׁם עִדְמָה שֶׁ
עַל כִּפְּפוֹ. הֲלֹכָא אֵין
כֵּן הַמִּשְׁכָּן כְּלוֹם
בְּדִשּׁוֹת וְקִדְּשׁ דְּמִירָא כִּבְיָ
וְיִמְרֵא הַתְּקֵשֶׁת לִי בִּמְנֵה
וְיִחֵא מִשְׁכֵּן (בְּמִשְׁכֵּן)
דְּתִרְחִים. מִשְׁכֵּן שְׁמִירָא
כִּי עַל חֹב שֶׁ אֵין
עֲרִים. וְקִדְּשָׁה בִּאֲרוֹת וּבִת
עֵשׂ וְעַל הַמִּשְׁכָּן. דִּא
אֵין לִי הַתְּקֵשֶׁת לִי בִּהּ.
וְדִיל וְאִתְחִים מִצִּירֵא אֲחִי
וְשִׁכְּנִי מִצִּירֵא אֲחִי מִקְרִישָׁה.
אֵל דִּיא דִּאֲכֵר לִי הַתְּקֵשֶׁת
בְּמִשְׁכֵּן וְשֵׁי לִי מִפְּלִי
אֵת הַתְּקֵשֶׁת לִי בִּמְנֵה זֶה שֵׁי
וְעַל מִשְׁכֵּן וְקִדְּשִׁתָּה.
וְיִחֵא מִצִּירֵא אֲחִי מִנֵּה
וְיִחֵא בִּיהּ וְיִמְסְכֵן אֵין תָּן
לִי לִהְיוֹת שָׁם וְיִחֵא

[illegible]

לֹא נִתְּנוּ לָהֶם לֵהוֹיֹת שְׂרָפִים
זוּ מֵאָה שָׁוָה כִּסֵּף כִּסְפָא, הַלֵּכְךָ
לִנְתָנוּ לָהֶם כִּסֵּף עֲלִיחַ לֹא כִסֵּף
וְזוּ שְׂוֵה כִסֵּף שֶׁאֵין לָהֶם לֵל
הוּא זָכָא כְּלוּם, שְׁמַעֲיִן מִיְהוּ
שֶׁ מִזְכֵּר יֵינוּ לְעֻבְד כּוֹכְבִים
אִי עַל פִּי שֶׁהֻעֲבַד כּוֹכְבִים
מֵאֵל מִשְׁכּוֹן עַל הָיִין קֻדָּם
וְאִסְרֵי מִשְׁכּוֹן מִוֵּעַל, וְאִבְחֵי
דְּכִי הָיִין נֶסֶךְ קֹא שְׁקִיל, שֶׁהָיָה
לֹא נִתָּן לוֹ הַכִּסֵּף שִׁקְנָה בּוֹ
הָיָה וְלֹא נִתָּן לוֹ הַמִּשְׁכָּן
שֶׁהָיָה לְהִשְׁתַּכְּחַת מִלִּפְנֵי הָאֵל

ש' לא שולח, והכין אין לו
כנ שכן כלום ואין לו חקקה
א"א שילוח לו המעות על המש
מי אחייבא בהו, אם לא נטלתם
בכ"י עדים ואח"כ ורקנתם לפני
נה צית בקדושין אלא שאמרה
בה דישין, איכא מאן דאמר בכל
מי דישת, אע"פ שלא אמרה תח

הו: אלא הספד מעותך, ומיר
די גמרה, כלומר היתם ברישותי
לך שתצילני כמו שאתה חייב לה
הזנה אבל הכא הוא אינו מושיע
לי כסלע תנוה לפני מקדשת ותר
כי יזכר דמחייבנא, דלא דמיא ע
מחוב (ל)כמעשה כמו שהיא מ